

Arrest

nr. 317 668 van 29 november 2024
in de zaak RvV X / II

In zake:

1. X
2. X
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. WALPOT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER.

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die allen verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juli 2023 tot weigering van de afgifte van een visum (vier beslissingen).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 februari 2023 dienen de verzoekers bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een aanvraag in voor een visum lang verblijf om humanitaire redenen.

Op 13 juli 2023 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) om aan de eerste verzoeker het gevraagde visum te verstrekken. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(..)

Commentaar:

Aangezien de 60-jarige Afghaanse onderdaan M. H. (...) (...) /1962° (visumaanvraag Islamabad xxx) zich samen met zijn 53 jarige Afghaanse echtgenote M. Sk. (...) (...) /1969° (visumaanvraag Islamabad xxx) en 2

meerderjarige dochters M. N. (...) (...) / 1994° (visumaanvraag Islamabad xxx) + M. Sm. (...) (...) / 1988° (visumaanvraag Islamabad xxx) zich in België wenst vestigen bij de 36 - jarige Afghaanse zoon (broer) S. A. J. (...) (...) / 1987 kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (meerderjarige niet Europese Ouders / Zus in functie van niet Europese zoon / broer) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene (+ echtgenote + 2 meerderjarige kinderen) een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene kan zich niet beroepen op enig recht van een gezinsleven conform Art 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan familiaal geïsoleerd te zijn, hij dient zijn visumaanvraag in samen zijn echtgenote en 2 van zijn meerderjarige dochters van wie het visum / humanitair dd 13/07/2023 eveneens geweigerd werd. Tevens verklaarde betrokkene uit een gezin van 8 personen te bestaan, zijn kinderen betreffen bijna allemaal dochters die in gevaar zouden zijn, doch werd er voor slechts 2 meerderjarige dochters een visum aangevraagd ; hieruit blijkt duidelijk dat betrokkene niet familiaal geïsoleerd is. Betrokkene en zijn gezin zijn verder meerderjarig waardoor er enigszins van hem (hen) verwacht wordt voor zichzelf te kunnen zorgen, in plaats van zich bij de meerderjarige zoon en zijn gezin te vestigen, waarvan eveneens verwacht wordt zelfstandig te kunnen leven zonder zijn ouders en meerderjarige zussen. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum voor betrokkene op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (Country guidance: Afghanistan January 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Enerzijds vraagt betrokkene een humanitair visum aan vanwege de verslechterende situatie in Afghanistan en omdat zijn leven in Afghanistan niet veilig zou zijn wegens zijn voormalig werk voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Politie (werkbadge politie voorgelegd). Anderzijds zijn er weinig bewijzen omtrent de individuele omstandigheden waarom betrokkene niet veilig is in Afghanistan voorgelegd. Er moet worden vastgesteld dat betrokkene op geen enkele wijze duidelijk heeft gemaakt of hij al dan niet persoonlijk werd bedreigd en wie hij persoonlijk vreest. Door betrokkene is aangehaald dat zijn leven in Afghanistan onveilig is, maar deze vage verklaring is niet aangetoond in zijn visumaanvraag, de 4 voorgelegde oproepingsbrieven, zonder stempel, handtekening, en namen van de ondertekenaar (s) vormen geen sluitend bewijs dat het leven van betrokkene daadwerkelijk in gevaar zou zijn.

Betrokkene bevindt zich in Pakistan, in een redelijk veilige omgeving, het feit dat het gezin het economisch moeilijk zou hebben wijst eerder op economische reismotieven en niet zozeer op een dringende prangende humanitaire situatie op basis waarvan een humanitair visum kan worden toegestaan. Zonder noodzakelijke duidelijke elementen die duiden op een prangende humanitaire situatie, een zekere materiele of financiële afhankelijkheid (er werden geen bewijzen van financiële steun vanwege de zoon voorgelegd) en op een familiaal isolement zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden, gelet dat gezinshereniging van een Niet Europese ouder met een Niet Europees meerderjarig kind niet voorzien werd in de Belgische vreemdelingenwet, humanitaire visumaanvragen worden bijgevolg streng beoordeeld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt.

Betrokkene kan indien nodig financieel vanuit België gesteund worden (via internationale geldoperators of tussenpersonen) en regelmatig contact onderhouden met de zoon via de moderne mediakanalen, hij dient zich hiervoor niet fysiek bij de zoon en zijn gezin in België te vestigen. De weigering van een humanitair visum lijkt niet in strijd met de bepalingen van Art 3 EVRM (bevindt zich schijnbaar in een veilige omgeving) + Art 8 EVRM (recht op gezinsleven met de meerderjarige Afghaanse zoon in België). Tenslotte is de visumaanvraag onvolledig en voldoet niet aan de reguliere voorwaarden van een visumaanvraag Lang Verblijf; er werden geen gelegaliseerde huwelijksakte / geboorteakte, uittreksel strafregister, bewijs aansluiting ziektekostenverzekering, bewijs behoorlijke huisvesting, bewijs voldoende, regelmatige, stabiele inkomsten van de referentiepersoon (zoon) voorgelegd. Gelet betrokkene aan geeft zich in moeilijke economische moeilijkheden te bevinden en er geen bewijzen van inkomsten van de te vervoegen zoon voorgelegd werden, zou betrokkene een hoog risico lopen in België ten laste te vallen van de openbare sociale overheden (OCMW). Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

Op 13 juli 2023 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) om aan de tweede verzoekster het gevraagde visum te verstrekken. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...)

Commentaar:

Aangezien de 53-jarige Afghaanse onderdane M. Sk. (...) (...) / 1969° (visumaanvraag Islamabad 67934) zich samen met haar 60-jarige Afghaanse echtgenoot M. H. (...) (...) / 1962° (visumaanvraag Islamabad 67932) en 2 meerderjarige Afghaanse dochters M. N. (...) 26/03/1994° (visumaanvraag Islamabad 67930) + M. Sm. (...) (...) / 1988° (visumaanvraag Islamabad 67929) zich in België wenst te vestigen bij de 36-jarige Afghaanse zoon (broer) S. A. J. (...) (...) / 1987 kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (meerderjarige niet Europese Ouders / Zus in functie van niet Europese zoon / broer) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene (+ echtgenoot + 2 meerderjarige kinderen) een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene kan zich niet beroepen op enig recht van een gezinsleven conform Art 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan familiaal geïsoleerd te zijn, zij dient haar visumaanvraag in samen haar echtgenoot en 2 van haar meerderjarige dochters van wie het visum / humanitair dd 13/ 07/2023 eveneens geweigerd werd. Tevens verklaarde de echtgenoot van betrokkene uit een gezin van 8 personen te bestaan, de kinderen betreffen bijna allemaal dochters die in gevaar zouden zijn, doch werd er voor slechts 2 meerderjarige dochters een visum aangevraagd; hieruit blijkt duidelijk dat betrokkene niet familiaal geïsoleerd is. Betrokkene en haar gezin zijn verder meerderjarig waardoor er enigszins van hen verwacht wordt voor zichzelf te kunnen zorgen, in plaats van zich bij de meerderjarige zoon en zijn gezin te vestigen, waarvan eveneens verwacht wordt zelfstandig te kunnen leven zonder zijn ouders en 2 meerderjarige zussen. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum voor betrokkene op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (Country guidance: Afghanistan January 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Enerzijds vraagt betrokkene een humanitair visum aan vanwege de verslechterende situatie in Afghanistan en omdat haar leven in Afghanistan niet veilig zou zijn wegens het voormalig werk van de echtgenoot voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Politie (werkbadje politie voorgelegd) Anderzijds zijn er weinig bewijzen omtrent de individuele omstandigheden waarom betrokkene niet veilig is in Afghanistan voorgelegd. Er moet worden vastgesteld dat de echtgenoot op geen enkele wijze duidelijk heeft gemaakt of hij al dan niet persoonlijk werd bedreigd en wie hij persoonlijk vreest. Door de echtgenoot is aangehaald dat zijn leven in Afghanistan onveilig is, maar deze vage verklaring is niet aangetoond in zijn visumaanvraag, de 4 voorgelegde oproepingsbrieven, zonder stempel, handtekening, en namen van de ondertekenaar (s) vormen geen sluitend bewijs dat het leven van betrokkene's gezin daadwerkelijk in gevaar zou zijn. Betrokkene bevindt zich in Pakistan, in een redelijk veilige omgeving, het feit dat het gezin het economisch moeilijk zou hebben wijst eerder op economische reismotieven en niet zozeer op een dringende prangende humanitaire situatie op basis waarvan een humanitair visum kan worden toegestaan. Zonder noodzakelijke duidelijke elementen die duiden op een prangende humanitaire situatie, een zekere materiële of financiële afhankelijkheid (er werden geen bewijzen van financiële steun vanwege de zoon voorgelegd) en op een familiaal isolement zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden, gelet dat gezinshereniging van een Niet Europese ouder met een Niet Europees meerderjarig kind niet voorzien werd in de Belgische vreemdelingenwet, humanitaire visumaanvragen worden bijgevolg streng beoordeeld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Betrokkene kan indien nodig financieel vanuit België gesteund worden (via internationale geldoperators of tussenpersonen) en regelmatig contact onderhouden met de zoon via de moderne mediakanalen, zij dient zich hiervoor niet fysiek bij de zoon en zijn gezin in België te vestigen. De weigering van een humanitair visum lijkt niet in strijd met de bepalingen van Art 3 EVRM (bevindt zich schijnbaar in een veilige omgeving) + Art 8 EVRM (recht op

gezinsleven met de meerderjarige Afghaanse zoon in België). Tenslotte is de visumaanvraag onvolledig en voldoet niet aan de reguliere voorwaarden van een visumaanvraag Lang Verblijf; er werden geen gelegaliseerde huwelijksakte / geboorteakte, uittreksel strafregister, bewijs aansluiting ziektekostenverzekering, bewijs behoorlijke huisvesting, bewijs voldoende, regelmatige, stabiele inkomsten referentiepersoon voorgelegd. Gelet de echtgenoot aangeeft zich in moeilijke economische moeilijkheden te bevinden en er geen bewijzen van inkomsten van de te vervoegen zoon voorgelegd werden, zou betrokkene een hoog risico lopen in België ten laste te vallen van de openbare sociale overheden (OCMW). Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
(...)"

Op 13 juli 2023 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) om aan de derde verzoekster het gevraagde visum te verstrekken. Dit is de derde bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...)

Commentaar:

Aangezien de 35 - jarige Afghaanse onderdane M. Sm. (...) (...) / 1988° (visumaanvraag Islamabad 67929) zich samen met haar vader M. H. (...) (...) / 1962° (visumaanvraag Islamabad 67932) + moeder M. Sk. (...) (...) / 1969° (visumaanvraag Islamabad 67934) + zus (visumaanvraag Islamabad 67930) zich in België wenst te vestigen bij de 36 - jarige Afghaanse broer (zoon) S. A. J. (...) (...) / 1987° kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (meerderjarige niet Europese zus (ouder) in functie van niet Europese broer (zoon) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene (+ zus + ouders) een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene kan zich niet beroepen op enig recht van een gezinsleven conform Art 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan familiaal geïsoleerd te zijn, zij dient haar visumaanvraag in samen met haar ouders en 1 zus van wie het visum / humanitair dd 13/07/2023 eveneens geweigerd werd. Tevens verklaarde de broer van betrokkene uit een gezin van 8 personen te bestaan, de kinderen zouden bijna allemaal dochters zijn en in gevaar zijn, doch werd er voor slechts 2 meerderjarige dochters een visum aangevraagd; hieruit blijkt duidelijk dat betrokkene niet familiaal geïsoleerd is. Betrokkene is verder meerderjarig waardoor er enigszins van haar (hen) verwacht wordt voor zichzelf te kunnen zorgen, in plaats van zich bij de meerderjarige broer (zoon) en zijn gezin te vestigen, waarvan eveneens verwacht wordt zelfstandig te kunnen leven zonder zijn ouders en 2 meerderjarige zussen. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum voor betrokkene op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (Country guidance: Afghanistan January 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door haar aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Enerzijds vraagt betrokkene een humanitair visum aan vanwege haar voormalig werk als lerares (sinds 2016) in een meisjesschool. Betrokkene zou haar beroep niet verder kunnen uitvoeren onder het nieuwe Taliban regime dewelke medio 2021 de macht greep. In België zou betrokkene haar beroep wel kunnen uitoefenen. Betrokkene zou het risico lopen om te worden ontvoerd door de Taliban, doch dient te worden opgemerkt dat betrokkene nog meerdere zussen heeft (meerderjarig) waarvoor er geen visum / humanitair aangevraagd werd. Er werden weinig bewijzen voorgelegd omtrent de individuele omstandigheden waarom betrokkene niet veilig is in Afghanistan. De voorgelegde documenten dewelke de tewerkstelling in een meisjesschool staven, alsook het feit dat betrokkene een internationale prijs zou gewonnen hebben voor UNESCO, volstaan op zich niet om aanspraak te maken voor een humanitair visum. Zeer veel vrouwen in Afghanistan met een (voormalige) tewerkstelling binnen het (meisjes) onderwijs, personen die zich hebben ingezet voor de promotie van vrouwenrechten ondervinden gelijkaardige problemen en dienen hier eveneens een oplossing voor te vinden. Het is onduidelijk binnen welke sector de overige zussen van betrokkene werken / werkten in Afghanistan en waarvoor er voor hen geen humanitaire visa aangevraagd werden (infra). Betrokkene bevindt zich in

Pakistan, in een redelijk veilige omgeving, het feit dat het gezin het economisch moeilijk zou hebben wijst eerder op economische reismotieven en niet zozeer op een dringende prangende humanitaire situatie op basis waarvan een humanitair visum kan worden toegestaan, en eveneens desondanks het feit dat het verblijf in Pakistan extra kosten met zich meeneemt, het feit dat het verblijf in Pakistan precair zou zijn, etc. Zonder noodzakelijke duidelijke elementen die duiden op een prangende humanitaire situatie, een zekere materiele of financiële afhankelijkheid (er werden geen bewijzen van financiële steun vanwege de broer voorgelegd) en op een familiaal isolement zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden, gelet dat gezinshereniging van een Niet Europese zus met een Niet Europees meerderjarige broer niet voorzien werd in de Belgische vreemdelingenwet, humanitaire visumaanvragen worden bijgevolg streng beoordeeld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Betrokkene kan indien nodig financieel vanuit België gesteund worden (via internationale geldoperators of tussenpersonen) en regelmatig contact onderhouden met de broer via de moderne mediakanalen, zij dient zich hiervoor niet fysiek bij haar broer en zijn gezin in België te vestigen. Tenslotte is de visumaanvraag onvolledig en voldoet niet aan de reguliere voorwaarden van een visumaanvraag Lang Verblijf; er werden geen gelegaliseerde huwelijksakte / geboorteakte, uittreksel strafregister, bewijs aansluiting ziektekostenverzekering, bewijs behoorlijke huisvesting, bewijs voldoende, regelmatige, stabiele inkomsten van de referentiepersoon (broer) voorgelegd. Gelet de vader van betrokkene aangeeft zich in moeilijke economische moeilijkheden te bevinden en er geen bewijzen van inkomsten van de te vervoegen broer voorgelegd werden, zou betrokkene een hoog risico lopen in België ten laste te vallen van de openbare sociale overheden (OCMW). Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht (...)"

Op 13 juli 2023 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) om aan de vierde verzoekster het gevraagde visum te verstrekken. Dit is de vierde bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...)"

Commentaar:

Aangezien de 29- jarige meerderjarige Afghaanse M. N. (...) (...) /1994° (visumaanvraag Islamabad 67930) zich samen met haar vader M. H. (...) (...) /1962° (visumaanvraag Islamabad 67932) + moeder M. Sk. (...) (...) /1969° (visumaanvraag Islamabad 67934) +zus M. Sm. (...) (...) /1988° (visumaanvraag Islamabad 67929) zich in België wenst te vestigen bij de 36-jarige Afghaanse broer (zoon) S. A. J. (...) (...) /1987° kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (meerderjarige niet Europese zus (ouder) in functie van niet Europese broer (zoon) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene (+ zus + ouders) een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene kan zich niet beroepen op enig recht van een gezinsleven conform Art 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan familiaal geïsoleerd te zijn, zij dient haar visumaanvraag in samen met haar ouders en 1 zus van wie het visum / humanitair dd 13/07/2023 eveneens geweigerd werd. Tevens verklaarde de broer van betrokkene uit een gezin van 8 personen te bestaan, de kinderen zouden bijna allemaal dochters zijn en in gevaar zijn, doch werd er voor slechts 2 meerderjarige dochters een visum aangevraagd ; hieruit blijkt duidelijk dat betrokkene niet familiaal geïsoleerd is. Betrokkene is verder meerderjarig waardoor er enigszins van haar (hen) verwacht wordt voor zichzelf te kunnen zorgen, in plaats van zich bij de meerderjarige broer (zoon) en zijn gezin te vestigen, waarvan eveneens verwacht wordt zelfstandig te kunnen leven zonder zijn ouders en 2 meerderjarige zussen. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum voor betrokkene op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. matie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door haar aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Enerzijds vraagt betrokkene een humanitair visum aan vanwege haar voormalig werk als lerares (sinds 2016) in een meisjesschool. Betrokkene zou haar beroep niet verder kunnen uitvoeren onder het nieuwe Taliban regime dewelke medio 2021 de macht greep. In België zou betrokkene haar beroep wel kunnen uitoefenen. Betrokkene zou het risico lopen om te worden ontvoerd door de Taliban, doch dient te worden opgemerkt dat betrokkene nog meerdere zussen heeft (meerderjarig) waarvoor er geen visum / humanitair aangevraagd werd. Er werden weinig bewijzen

voorgelegd omtrent de individuele omstandigheden waarom betrokkene niet veilig is in Afghanistan. De voorgelegde documenten dewelke de tewerkstelling voor een Duitse NGO in Afghanistan staven (kopie arbeidsovereenkomst M. N. (...) 26/03/1994° (...) Germany 01/01/2019 tot 31/12/2019, functie trainer in het promoten van onderwijs, loon 150Euro, plaats van tewerkstelling Kabul) betreft slechts een tewerkstelling in 2019 en bewijst niet dat betrokkene op het moment van de machtsvername door de Taliban medio 2021 voor een buitenlandse NGO werkte, volstaan op zich niet om aanspraak te maken voor een humanitair visum. Zeer veel vrouwen in Afghanistan met een (voormalige) tewerkstelling voor een Internationale NGO ondervinden gelijkaardige problemen en dienen hier eveneens een oplossing voor te vinden. Het is onduidelijk binnen welke sector de overige zussen van betrokkene werken/werkten in Afghanistan en waarvoor er voor hen geen humanitaire visa aangevraagd werden (infra). Betrokkene bevindt zich in Pakistan, in een redelijk veilige omgeving, het feit dat het gezin het economisch moeilijk zou hebben wijst eerder op economische reismotieven en niet zozeer op een dringende prangende humanitaire situatie op basis waarvan een humanitair visum kan worden toegestaan, en dit desondanks het feit dat het verblijf in Pakistan extra kosten met zich meeneemt, het feit dat het verblijf in Pakistan precair zou zijn, etc. Zonder noodzakelijke duidelijke elementen die duiden op een prangende humanitaire situatie, een zekere materiele of financiële afhankelijkheid (er werden geen bewijzen van financiële steun vanwege de broer voorgelegd) en op een familiaal isolement zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden, gelet dat gezinshereniging van een Niet Europese zus met een Niet Europees meerderjarige broer niet voorzien werd in de Belgische vreemdelingenwet, humanitaire visumaanvragen worden bijgevolg streng beoordeeld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Betrokkene kan indien nodig financieel vanuit België gesteund worden (via internationale geldoperators of tussenpersonen) en regelmatig contact onderhouden met de broer via de moderne mediakanalen, zij dient zich hiervoor niet fysiek bij haar broer en zijn gezin in België te vestigen. De weigering van een humanitair visum lijkt niet in strijd met de bepalingen van Art 3 EVRM (bevindt zich schijnbaar in een veilige omgeving) + Art 8EVRM (recht op gezinsleven met de meerderjarige Afghaanse broer in België). Tenslotte is de visumaanvraag onvolledig en voldoet niet aan de reguliere voorwaarden van een visumaanvraag Lang Verblijf; er werden geen gelegaliseerde huwelijksakte/ geboorteakte, uittreksel strafregister, bewijs aansluiting ziektekostenverzekering, bewijs behoorlijke huisvesting, bewijs voldoende, regelmatige, stabiele inkomsten van de referentiepersoon (broer) voorgelegd. Gelet de vader van betrokkene aangeeft zich in moeilijke economische moeilijkheden te bevinden en er geen bewijzen van inkomsten van de te vervoegen broer voorgelegd werden, zou betrokkene een hoog risico lopen in België ten laste te vallen van de openbare sociale overheden (OCMW). Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. (...)"

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de bestreden beslissingen daadwerkelijk aan de verzoekers (die zich in het buitenland bevinden) werden ter kennis gebracht. Op 1 september 2023 verzocht de toenmalige raadvrouw van de verzoeker om de inzage in het administratief dossier en nam zij op die manier kennis van de (inhoud) van de thans bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd op 12 oktober 2023 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

2.3. De verzoekers hebben de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesesamenvatting neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“1. Verzoekende partij verzocht verwerende partij om de toekenning van een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 Vw. voorziet:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 Vw. voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Artikel 9 Vw. geeft zelf niet de minste aanwijzing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen.

In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aangevraagd om ‘humanitaire redenen’ en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot ‘humanitair visum’ genoemd.

Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 Vw. en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een ‘humanitair visum’, heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw..

Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.)

In casu zijn de bestreden beslissingen om verschillende redenen kennelijk onredelijk.

De motieven voor de bestreden beslissingen lopen gelijk.

De motieven en het onderzoek van verwerende partij zijn op de volgende punten gebrekkig:

2. Verwerende partij trekt het persoonlijke gevaar dat verzoekers lopen in Afghanistan in twijfel. Echter liet verwerende partij na een gedegen onderzoek te voeren naar de risicoprofielen van verzoekers aan de hand van objectieve landeninformatie.

Verwerende partij baseert zich op een zeer fragmentarische, verkeerde en zelfs intellectueel oneerlijke lezing van het EUAA rapport waarmee ze haar beoordeling tracht te onderbouwen. Zij verwijst louter en alleen naar EUAA, Country Guidance: Afghanistan; January 2023¹, ter motivatie van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Zij meent dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Er wordt op deze manier door verwerende partij geenszins rekening gehouden met verzoekers specifieke risicoprofielen.

2.1 Verzoeker was werkzaam bij het Ministerie van Binnenlandse zaken van de voormalige regering en werkte eveneens als veiligheidscommandant. Dit feit wordt door verwerende partij niet betwist.

Bij een meer gedetailleerde lezing van het EUAA rapport, blijkt dat verzoeker wel degelijk een duidelijk risicoprofiel heeft. Hij valt immers onder de categorie *Public officials and servants of the former government*. Het rapport vermeldt expliciet dat medewerkers van het Ministerie van Binnenlandse zaken tijdens de conflictperiode ernstig risico liepen om geïdenterd te worden door de Taliban:

Het EUAA rapport over Afghanistan stelt dat *targeted killings* wijdverspreid voorkomen, ondanks een verklaarde amnestie in augustus 2021:

"Incidents of summary executions, torture and detentions of persons affiliated with the former government have been reported in various parts of the country [Targeting 2022, 2.1, pp. 58- 60; 3.2, pp. 76-77; 4, pp. 78-80]. New York Times documented 490 cases in which former government officials and members of ANDSF were killed or disappeared in the first semester of Taliban rule [Targeting 2022, 2.1, pp. 57-58; 4.1, 4.3]. UNAMA reported on 160 extrajudicial killings, 178 arbitrary arrests, 23 incommunicado detentions and 56 instances of torture and ill-treatment of former ANDSF and government officials in the period 15 August 2021 – 15 June 2022. All these instances were carried out by the de facto authorities and occurred in almost all parts of Afghanistan. According to UNAMA, individuals on 'differing level of affiliation to the former government' fell victim to such acts, 'from senior officials to drivers, bodyguards and relatives'"²

Ook familieleden van voormalig overheidspersoneel worden geïdenterd:

*"Cases were also reported where family members were targeted. Also, family, friends and neighbours were said to have been pressured to reveal judges' whereabouts."*³

Uit deze landeninformatie blijkt dat verzoeker en zijn gezin wel degelijk een gegronde reden op vervolging kennen :

"Acts reported to be committed against individuals under this profile are of such severe nature that they amount to persecution (e.g. killing, incommunicado detention, torture)."

*"Family members may also have a well-founded fear of persecution, for example in the context of the Taliban searching for the individual they are related to."*⁴

Wat verzoekers werk bij de Afghaanse politie betreft, kan een gelijkaardige conclusie worden getrokken. Het EUAA rapport waar verwerende partij naar verwijst, geeft tevens een overzicht van de risico's van voormalige veiligheids- en politieagenten:

"After the takeover, the Taliban announced in their first press conference a general amnesty, saying that they had pardoned 'all of those who had fought against [them]' [Security September 2021, 1.1.2, p. 13]. The amnesty was not fully respected by Taliban members [Targeting 2022, 2.1, p. 56]. Sources reported a lack of control of the Taliban leadership over their fighters and observed Taliban fighters acting on their own initiative and engaging in incidents because of personal enmities and desire for revenge [Targeting 2022, 1.1.4, pp. 25- 26; Country Focus 2022, 1.3, pp. 23-24; 2.5, pp. 47-48]. Although Taliban fighters were repeatedly urged to respect the general amnesty, accountability of fighters who were involved in atrocities was reported to be limited [Targeting 2022, 1.1.4 e, p. 30]."

The Taliban also declared that they wanted former personnel of the Afghan National Army (ANA) to join their ranks and launched campaigns to recruit former ANDSF personnel. Although some former ANDSF members did join the Taliban ranks, it was reported that these efforts were of little success due to fear of retribution. Many former personnel remained in hiding or left the country [Security 2022, 1.2.2, p. 27; 2.1.2, pp. 39-41; Targeting 2022, 2.3, pp. 65-66; 2.5, pp. 69-70].

Incidents of summary executions, torture, abuses and enforced disappearances of former ANDSF personnel have been reported in almost all provinces. Different sources recording COMMON ANALYSIS: AFGHANISTAN | JANUARY 2023 55 relevant incidents provided a different estimation of the extent of such incidents over different reporting periods. Human Rights Watch stated that in the period 15 August – 30 October 2021, more than 100 former ANDSF members have been executed or forcibly disappeared across 4 provinces and New York Times documented 490 cases in which former government officials and members of ANDSF were killed or disappeared in the first semester of Taliban rule. UNAMA reported on 160 extrajudicial killings, 178 arbitrary arrests, 23 incommunicado detentions and 56 instances of torture and ill-treatment of

former ANDSF and government officials in the period 15 August 2021 – 15 June 2022 [Targeting 2022, 2.1, pp. 56-58; 4.1, p. 80].

Efforts were made by Taliban members to track down former security officials through local informants, registration campaigns of former ANDSF personnel and possibly the use of former governments databases. In February 2022, the Taliban began to conduct house-to-house searches in different parts of the country, which according to some sources also focused on finding former government employees and members of ANDSF [Security 2022, 1.2.4, p. 33; Targeting 2022, 2.2, pp. 63-65].⁷⁵

Wat de risicobeoordeling betreft, vermeldt het rapport het volgende;

“Acts reported to be committed against individuals under this profile are of such severe nature that they amount to persecution (e.g. summary executions, torture, enforced disappearances). For applicants who were members of the security institutions of the former government wellfounded fear of persecution would in general be substantiated.

Family members may also have a well-founded fear of persecution, for example in the context of the Taliban searching for the individual they are related to.”

Een gegronde vrees voor voormalig veiligheidspersoneel is over het algemeen aangetoond. Het loutere feit dat verzoeker een politieagent was, is voldoende om in het vizier te komen van de taliban en ernstige vervolging te vrezen, waaronder foltering, ontvoering en executies. Dat er geen bewijzen werden voorgelegd van de individuele omstandigheden waarom verzoeker niet veilig zou zijn in Afghanistan doet geen afbreuk aan het risico op vervolging omwille van zijn werkzaamheden bij de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Het aangevoerde risico voor verzoekers werd niet zorgvuldig onderzocht en de motivering hieromtrent is uiterst gebrekkig.

2.2. Voorts houdt verwerende partij geen rekening met het beroep van verzoekster als voormalig leerkracht op een meisjesschool en het feit dat zij erkenning kreeg van zowel UNESCO, het Ministerie van vrouwenzaken als het Ministerie van onderwijs. Uit de landeninformatie die door verwerende partij werd aangehaald, blijkt echter dat verzoekster risico loopt om in het vizier te komen van het taliban omwille van haar job bij de voormalige overheid, maar tevens omwille van haar affiliatie met buitenlandse organisaties. Over de risico's voor voormalig overheidspersoneel, kan dezelfde redenering aangevoerd worden als voor verzoekster vader (supra, 2.1).

2.3 Wat verzoeksters (S. (...), S. (...), N. (...)) betreft, ziet verwerende partij belangrijke informatie over de risico's voor vrouwen in Afghanistan over het hoofd, hoewel het EUAA rapport waar ze expliciet naar verwijst in haar beslissingen deze informatie wel bevat.

EUAA bevestigt het structurele geweld tegen vrouwen en stelt dat Afghaanse vrouwen in principe nood hebben aan internationale bescherming: “The accumulation of various measures introduced by the Taliban, which affect the rights and freedoms of women and girls in Afghanistan, amounts to persecution. Such measures affect their access to healthcare, work, freedom of movement, freedom of expression, girls' right to education, among others. Some women and girls in Afghanistan may also face other forms of ill-treatment amounting to persecution (e.g. forced marriage, such as child marriage, honourbased violence). For women and girls in Afghanistan, well-founded fear of persecution would in general be substantiated.” (EUAA, Country guidance: Afghanistan, January 2023, <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> pg. 91).

Verzoekende partij begrijpt niet waarom verwerende partij hier niets over vermeldt, terwijl het vervolgen van vrouwen als groep in Afghanistan toch alleszins een humanitaire omstandigheid uitmaakt die de afgifte van een humanitair visum kan rechtvaardigen. Als verzoekende partij omstandigheden aanvoeren die aantonen dat directe veiligheid in Afghanistan in het gevaar is, conform wat de Belgische ambassade naar voor schuift als belangrijk voor aanvragen humanitaire visa, dan mag verzoekende partij daar een uitgebreide beoordeling van verwachten door verwerende partij.

Verwerende partij meent dat zeer veel vrouwen in Afghanistan met een (voormalige) tewerkstelling binnen het (meisjes) onderwijs en personen die zich hebben ingezet voor vrouwenrechten gelijkaardige problemen ondervinden en hier ook een oplossing voor moeten vinden. Dit is geen gedegen motivering om verzoeksters veiligheidssituatie als Afghaanse vrouwen te beoordelen. Verwerende partij bevestigt hiermee net de benarde omstandigheden waarin vrouwen met een gelijkaardig profiel als verzoeksters zich bevinden.

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Het maakt ook een schending uit van verzoeksters hun recht op een privéleven en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeksters zijn sinds de val van de Afghaanse republiek in de wettelijke onmogelijkheid om nog toegang te krijgen tot onderwijs, tot de arbeidsmarkt, kunnen en mogen zich niet vrij verplaatsen in de openbare ruimte, kunnen en mogen niet protesteren, kunnen moeilijk gezondheidszorg krijgen (dit mag enkel door een vrouwelijke arts en die zijn er niet meer), riskeren een gedwongen huwelijk, en hebben geen enkele mogelijkheid om hun rechten als vrouw af te dwingen voor een rechtbank. Ze riskeren bij het naar buiten gaan dagelijks geweld en ziet zich een gevangene waar ze verblijven.

Uit bovenstaande informatie, die verwerende partij over het hoofd zag of doelbewust negeerde, blijkt dat het risico voor vrouwen veel ruimer is dan verwerende partij poneert.

2.4 Verwerende partij houdt geen rekening met de regio van herkomst van verzoekers. Zij zijn afkomstig uit de provincie Panjshir. De veiligheidssituatie in deze provincie is zorgwekkend. Het EUAA rapport van 2023 meldt dat Panjshir de provincie is met de hoogste graad van willekeurig geweld:

*"Panjshir is currently the province most affected by indiscriminate violence. It is assessed that the level of such violence in the province is high and, therefore, a lower level of individual elements is required in order to substantiate subsidiary protection needs under Article 15(c) QD."*⁶

Verwerende partij meent echter dat er een sterke daling is van het willekeurig geweld in Afghanistan. Zij trekt deze conclusie op basis van een selectieve lezing van het EUAA rapport. Het rapport meldt namelijk dat het niveau van dergelijk geweld in de provincie zodanig hoog ligt en er daarom een lager niveau van individuele elementen vereist is om de behoefte aan subsidiaire bescherming te staven.

Bovendien vormt het feit dat verzoekers afkomstig zijn uit Panjshir een risico om door Talibanleden beschuldigd te worden als vermeende NRF-aanhangers. Uit het EUAA rapport 2023 blijkt dat zowel UNAMA als Human Rights Watch en de UN special rapporteur berichtten over burgerslachtoffers in deze regio omwille van de hoge aanwezigheidsgraad van zowel taliban als NRF-leden:

"UNAMA also recorded human rights violations of individuals suspected or accused of NRF affiliation. Between 15 August 2021 and 15 June 2022, UNAMA recorded 18 extrajudicial killings, 54 instances of torture and ill-treatment, 113 arbitrary arrests and detentions, and 23 incommunicado detentions. The majority of these cases took place in the provinces of Panjshir or Baghlan, where the NRF is known to be the most active. The same source recorded arbitrary arrests of large groups of civilians in these areas related to accusations of supporting NRF, which were carried out by the Taliban. Furthermore, UNAMA noted an increase in reported extrajudicial killings of individuals accused of affiliation with the NRF in the first half of 2022 [Targeting 2022, 6.5.2, p. 147]. In May 2022, Human Rights Watch also received a growing number of reports of reprisal killings and attacks by the Taliban on civilians in areas associated with resistance groups such as the NRF. Detentions of civilians apparently accused of supporting the NRF have also been reported [Targeting 2022, 6.5.2, p. 146]."

Extra-judicial killings of alleged NRF members, including prisoners of war, by the Taliban were also reported in September and October 2022 [COI Update 2022, 3, p. 6].

*The UN Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan stated on 6 September 2022 that the conflict between the Taliban and NRF had caused significant suffering and violations of international humanitarian and human rights law. He especially pointed out Panjshir Province and Andarab District (Baghlan Province) from where he had received reports of civilians being subjected to arbitrary arrests, extrajudicial killings and torture, which sometimes appeared to be collective punishments. Following a visit to Afghanistan in October 2022, the UN Special Rapporteur stated that communities in inter alia Panjshir Province were being 'heavily suppressed' and that civilians considered to be associated with the NRF were subjected to house searches, arbitrary arrests, detentions, extrajudicial killings, torture, displacement and an information blackout [COI Update 2022, p. 7]."*⁷

Door geen rekening te houden met deze informatie ging verwerende partij onzorgvuldig tewerk.

2.5 Ten tweede zag verwerende partij de informatie uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 over het hoofd wat betreft het risico dat voormalige werknemers van buitenlandse ngo's lopen.

Verwerende partij verwijst nochtans expliciet in de bestreden beslissing naar deze bron.

De risicoanalyse van EUAA van alle beschikbare landeninformatie (en dus niet de extreem beperkte selectie van verwerende partij) wat betreft ngo-medewerkers valt terug te vinden onder de titel '3.10 Humanitarian workers' in de EUAA Country Guidance van januari 2023.

Uit deze analyse van EUAA blijkt zeer duidelijk dat er rekening dient te worden gehouden met risico verhogende factoren, waaronder gender, banden met buitenlandse donoren, de aard van de activiteiten, het feit dat de organisatie ideologieën heeft die tegenstrijdig zijn met de Taliban of andere groepen, waaronder ISKP etc. Het feit dat verzoekster een vrouw is en bij een Duitse ngo, genaamd RET Germany, tewerkgesteld was verhoogd haar risico op vervolging door de Taliban. Zij bracht ook documenten van haar werk bij ter staving.

EUAA concludeert op basis van de beschikbare landeninformatie dat vervolging van humanitaire medewerkers zeer waarschijnlijk is:

“Risk analysis

Acts reported to be committed against individuals under this profile are of such severe nature that they amount to persecution (e.g. abduction, killing, arbitrary detention).

The individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: gender (i.e. women), nature of activities (e.g. activities for national/international NGO related to polio vaccination, demining, or other activities being perceived as non-neutral or in violation of cultural or religious norms), link with the former government or foreign donors, speaking out or acting against the Taliban or another armed group, origin from areas where ISKP have operational capacity, etc.”⁸

RET Germany is een Duitse ngo die bescherming en onderwijs biedt aan vluchtelingen. Hun visie is om diversiteit te respecteren voorbij de dimensies van ras, geslacht, religieuze overtuiging, politieke overtuiging, seksuele geaardheid, sociaaleconomische status, leeftijd, fysieke mogelijkheden of andere dogma's. Dit is af te leiden uit het arbeidscontract dat door verzoekster werd neergelegd ter staving van haar visumaanvraag (zie Annex I van arbeidscontract). Verwerende partij was dus op de hoogte van de visies van deze ngo die duidelijk tegenstrijdig zijn met de visies van de Taliban en ISKP.

Bijgevolg voldoet verzoekster tewerkstelling bij RET als buitenlandse ngo aan de risicobepalende factoren uit het rapport van de EUAA van 2023, en dit omwille van haar gender, het feit dat het om een buitenlandse ngo gaat en omwille van de aard van activiteiten (activities being perceived as non-neutral or in violation of cultural or religious norms) die het risico teweegbrengen geïndiceerd te worden door de Taliban en andere groepen.

Het feit dat verzoekster arbeidscontract tot 2019 loopt, is geen reden om te concluderen dat het risico op vervolging niet aanwezig is.

Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk door deze informatie over het hoofd te zien.

3. Verwerende partij kan er ook niet mee volstaan elk relevant risico-aspect afzonderlijk te onderzoeken, maar dient, om de ernst en impact van de aangevoerde humanitaire elementen van het dossier zorgvuldig te kunnen inschatten, deze elementen cumulatief, of in relatie tot elkaar te onderzoeken, i.e. in casu het risicoprofiel van verzoekers omwille van hun jobs bij de voormalige overheid en veiligheidsdiensten, het risico dat volgt uit de job van verzoekster bij een Duitse ngo, het gendergerelateerde risico van verzoeksters (en de vervolging van vrouwen door de Taliban (hetgeen een feit van algemene bekendheid is, en ook uit de EUAA rapporten blijkt)), en tot slot het feit dat verzoekers afkomstig zijn uit de provincie Panjshir.

Door geen rekening te houden met het cumulatieve risicoprofiel van verzoekers, ging verwerende partij onzorgvuldig te werk.

4. Verwerende partij poneert dat verzoekers in Pakistan verblijven, en ‘Pakistan beschouwd kan worden als een veilig land (art 3 EVRM)’.

Verwerende partij motiveert niet op welke basis ze tot de conclusie komt dat Pakistan beschouwd kan worden als een veilig land voor verzoekers.

De informatie uit het administratief dossier schetst nochtans een ander beeld.

Uit het EUAA rapport waarnaar verwerende partij in de bestreden beslissing expliciet verwijst, dat Pakistan geenszins een veilig derde land is voor verzoekers.

In 2021 alleen al werden bijna 800 000 Afghanen gedwongen teruggebracht vanuit Iran en Pakistan. Deze grootschalige deportaties vanuit Pakistan naar Afghanistan, tonen onomwonden aan dat verzoekers in Pakistan niet veilig zijn:

"IOM noted that 2021 was a record year for forced returns, with close to 800 000 Afghans being forcibly returned from neighbouring Iran and Pakistan."⁹

Dit laatste rapport, waarvan verwerende partij ook op de hoogte is, verwijst naar een ander EUAA rapport, waar meer uitgebreid wordt ingegaan op de situatie van Afghanen in Pakistan.

Uit dit EUAA COI rapport 'Pakistan Situation of Afghan refugees' van mei 2022 blijkt dat Pakistan absoluut geen veilig land is voor Afghanen zoals verzoekers.

Uit rapporten van EUAA blijkt hoe precair het verblijf van Afghanen in Pakistan sinds augustus 2021 is, hoe moeilijk tot onmogelijk het is om toegang te krijgen tot bescherming, de mogelijkheid te werken, en hoe veel risico ze lopen om uitgewezen te worden en overgeleverd aan de Taliban:

"A report by the Danish Refugee Council stated in September 2018 that the Government of Pakistan distinguishes between refugees 82 [with a recognised status, meaning the Proof of Registration (PoR) cardholders or RIC holders] and those without this status. 83 This differentiation is relevant to the protection, the rights and assistance that Afghan refugees receive and are entitled to, 84 even though officially no rights other than protection from refoulement are attached to the status of being a PoR cardholder 85. (For more detailed information regarding this subject, please see section 2.1.1 PoR cardholders.)"¹⁰

"Regarding the legal situation of Afghans arriving in Pakistan after August 2021, refugee rights advocates reported in November 2021 that the lack of policies for new arrivals made it difficult for aid organisations to assist them. As a result, many new arriving Afghans had to rely on informal networks and try to keep a low profile for fear of being stopped by Pakistani authorities." (Ibid. pg 22).

"In 2021, sources indicated that police harassment of Afghan refugees remained an issue. 239 An August 2021 study by Mielke and her co-authors, based on 62 semi-structured qualitative interviews and quantitative data from 299 surveyed participants obtained between December 2019 and March 2021, stated that police harassment of Afghans in Pakistan appeared to be pervasive and included extortion, corruption, and violence. In addition, study participants reported experiencing unannounced home and business searches, verbal abuse, and the prevalent notion that 'the police or security authorities can penetrate your space anytime'." (Ibid. pg 40)

De suggestie van verwerende partij is dan ook zonder grond. Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk en schond de motiveringsplicht door tegen de informatie in het administratief dossier in te poneren dat Pakistan kan beschouwd worden als een veilig land.

Door dit erg gebrekkige onderzoek en inadequate motivering meent verzoekende partij dat verwerende partij op flagrante wijze artikel 3 EVRM schendt en tekortschiet in haar motiveringsplicht. Bovendien blijkt om al bovenstaande redenen dat verwerende partij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De beslissing van verwerende partij is om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden."

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan de bestreden beslissingen zijn genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen bevatten ook een motivering in feite, met name dat er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum kunnen rechtvaardigen.

Hierbij wordt eerst benadrukt dat de verzoekers niet kunnen genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet in functie van hun meerderjarige zoon, respectievelijk broer, omdat deze categorie niet voorzien is in de wet. De gemachtigde benadrukt dat een humanitair visum niet van rechtswege wordt toegestaan en enkel wordt toegekend op individuele basis en dit slechts in uitzonderlijke gevallen op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst bestaat. De gemachtigde beklemtoont tevens dat de afgifte van een dergelijk visum een discretionaire bevoegdheid betreft waarbij het bestuur over een brede appreciatiemarge beschikt: het betreft een gunst en geen recht.

Vervolgens wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de weigering van de afgifte van de humanitaire visa niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM nu de verzoekers (ouders en twee meerderjarige dochters) niet aantonen familiaal geïsoleerd te zijn, nu zij een gezin van acht personen vormen en de overige gezinsleden geen aanvraag indienden en nu de aanvragen van de verzoekers allen worden geweigerd. De gemachtigde geeft tevens aan dat de verzoekers meerderjarig zijn zodat van hen verwacht kan worden dat ze voor zichzelf kunnen zorgen in plaats van zich bij hun zoon, respectievelijk broer en diens gezin, te vestigen.

Verder wordt in de bestreden beslissingen vastgesteld dat er geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum zouden rechtvaardigen. Zo wordt er telkens op gewezen dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is, dat er een sterke daling is van het geweld, een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De gemachtigde geeft aan dat er geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Hierbij wordt verwezen naar het rapport *'Country guidance: Afghanistan January 2023'*.

Voorts worden in de eerste en de tweede bestreden beslissing gemotiveerd dat de eerste verzoeker en de tweede verzoekster een humanitair visum vragen vanwege de verslechterende situatie in Afghanistan en omdat hun leven in Afghanistan niet veilig zou zijn wegens het voormalig werk voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Politie (werkbadge politie voorgelegd) van de eerste verzoeker, maar dat er weinig bewijzen worden voorgelegd over de individuele omstandigheden waarom de eerste verzoeker en de tweede verzoekster niet veilig zouden zijn in Afghanistan. Er wordt vastgesteld dat de eerste verzoeker op geen enkele wijze duidelijk heeft gemaakt of hij al dan niet persoonlijk werd bedreigd en wie hij persoonlijk vreest. Hierbij wordt toegelicht dat de eerste verzoeker aanhaalt dat zijn leven in Afghanistan onveilig is, maar dat deze vage verklaring niet wordt aangetoond, terwijl de vier voorgelegde oproepingsbrieven - zonder stempel, handtekening en namen van de ondertekenaars - geen sluitend bewijs vormen dat het leven van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster daadwerkelijk in gevaar zou zijn.

In de derde bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de derde verzoekster een humanitair visum aanvraagt vanwege haar voormalig werk als lerares sinds 2016 in een meisjesschool en zij haar beroep onder het nieuwe talibanregime niet verder kan uitvoeren terwijl zij haar beroep in België wel zou kunnen uitoefenen. Waar de derde verzoekster tevens aanhaalde dat zij het risico loopt om te worden ontvoerd door de taliban, motiveert de gemachtigde dat zij nog meerdere meerderjarige zussen heeft voor wie geen visum werd aangevraagd en er weinig bewijzen zijn voorgelegd omtrent de individuele omstandigheden waarom de verzoekster niet veilig is in Afghanistan. De voorgelegde documenten die haar tewerkstelling in een meisjesschool staven, alsook het feit dat zij een internationale prijs zou hebben gewonnen voor Unesco, volstaan voor de verweerder op zich niet om aanspraak te maken voor een humanitair visum. De gemachtigde motiveert dat zeer veel vrouwen in Afghanistan met een voormalige tewerkstelling binnen het (meisjes)onderwijs en personen die zich hebben ingezet voor de promotie van vrouwenrechten, gelijkaardige problemen ondervinden en zij eveneens een oplossing dienen te vinden. De gemachtigde stelt verder dat het onduidelijk is binnen welke sector de overige zussen van de derde verzoekster werken of werkten in Afghanistan en waarom er voor hen geen humanitaire visa werden aangevraagd.

In de vierde bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de vierde verzoekster een humanitair visum aanvraagt vanwege haar voormalig werk als lerares sinds 2016 in een meisjesschool en zij haar beroep onder het nieuwe talibanregime niet verder kan uitvoeren terwijl zij haar beroep in België wel zou kunnen uitoefenen. Waar zij tevens aanhaalde het risico te lopen om te worden ontvoerd door de taliban, motiveert de gemachtigde dat de vierde verzoekster nog meerdere meerderjarige zussen heeft voor wie geen visum werd aangevraagd en er weinig bewijzen zijn voorgelegd omtrent de individuele omstandigheden waarom de

vierde verzoekster niet veilig is in Afghanistan. De gemachtigde stelt vast dat de voorgelegde documenten, die een tewerkstelling voor een Duitse ngo in Afghanistan staven, slechts een tewerkstelling in 2019 betreffen en niet bewijzen dat de vierde verzoekster op het ogenblik van de machtsovername door de Taliban voor een buitenlandse ngo werkte, zodat dit op zich niet volstaat om aanspraak te maken op een humanitair visum. De gemachtigde motiveert ook in de vierde bestreden beslissing dat zeer veel vrouwen in Afghanistan met een voormalige tewerkstelling voor een internationale ngo gelijkaardige problemen ondervinden en zij eveneens een oplossing dienen te vinden, en dat het onduidelijk is binnen welke sector de overige zussen van de vierde verzoekster werken/werkten in Afghanistan en waarom er voor hen geen humanitair visum werd aangevraagd.

Verder wordt in alle bestreden beslissingen gemotiveerd dat de verzoekers zich in Pakistan in een redelijk veilige omgeving bevinden en dat het gegeven dat het gezin het economisch moeilijk zou hebben eerder wijst op economische reismotieven en niet zozeer op een dringende prangende humanitaire situatie op basis waarvan een humanitair visum kan worden toegestaan.

De gemachtigde besluit dat zonder elementen die duiden op een prangende humanitaire situatie, een zekere materiële of financiële afhankelijkheid, waarbij hij erop wijst dat er geen bewijzen van financiële steun van de zoon, respectievelijk broer, werden voorgelegd, en op een familiaal isolement, de afgifte van een humanitair visum een omzeiling zou inhouden van de procedure gezinshereniging. De gemachtigde wijst er nog op dat de verzoekers financieel gesteund kunnen worden door hun zoon, respectievelijk broer, vanuit België en dat zij regelmatig contact met hem kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Ten slotte motiveert de gemachtigde nog dat de visumaanvragen onvolledig zijn en niet voldoen aan de reguliere voorwaarden voor een visumaanvraag lang verblijf, nu er geen gelegaliseerde huwelijksakte of geboorteakte werd voorgelegd, geen uittreksel uit het strafregister, geen bewijs van aansluiting ziektekostenverzekering, geen bewijs van behoorlijke huisvesting en geen bewijs van voldoende, regelmatige en stabiele inkomsten van de referentiepersoon.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen zodat de verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de in de bestreden beslissingen opgegeven motieven en in de mate dat zij de schending aanvoeren van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, wordt het middel verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voormelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetbepalingen.

De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissingen wordt opgemerkt dat niet blijkt dat in het geval van de verzoekers sprake is van een situatie, zoals voorzien in artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De verweerder geeft aan de voorliggende situaties daarom te beoordelen in het licht van de artikelen 9 en 13 van

de Vreemdelingenwet. De verzoekers betwisten niet dat hun situatie niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt en zij betwisten evenmin dat zij een visum om humanitaire redenen aanvroegen, hetgeen door middel van de vier bestreden beslissingen werd geweigerd.

De toepasselijke bepalingen zijn dan ook de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

In deze bepalingen wordt niet voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De verweerder stelt in de bestreden beslissingen dan ook correct dat het bestuur ter zake beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht. In die optiek is het ook niet kennelijk onredelijk van de verweerder om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen en voor zover de voorliggende elementen duidelijk wijzen op een prangende humanitaire situatie. Deze ruime discretionaire bevoegdheid neemt de op de verweerder rustende motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting echter niet weg.

De verzoekers betogen onder meer dat de verweerder niet toelicht op welke basis Pakistan voor hen als een veilig land kan worden beschouwd, terwijl het administratief dossier een ander beeld schetst en terwijl uit het EUAA-rapport, waarnaar de verweerder in de bestreden beslissingen zelf verwijst, geenszins blijkt dat Pakistan een veilig derde land is voor hen. De verzoekers wijzen erop dat uit het voormelde rapport (p. 104) blijkt dat alleen al in 2021 bijna 800.000 Afghanen gedwongen werden gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan naar Afghanistan. Zij geven tevens aan dat het voormelde rapport verwijst naar het door de EUAA in mei 2022 uitgebrachte COI-rapport *“Pakistan Situation of Afghan refugees”*, waarin melding wordt gemaakt van de precarie situatie van de in Pakistan verblijvende Afghanen. De verzoekers geven in hun verzoekschrift de correcte vindplaats op het internet weer waar dit rapport kan worden teruggevonden en citeren de volgende passages op de pagina's 20, 22 en 40 ervan: *“A report by the Danish Refugee Council stated in September 2018 that the Government of Pakistan distinguishes between refugees 82 [with a recognised status, meaning the Proof of Registration (PoR) cardholders or RIC holders] and those without this status. 83 This differentiation is relevant to the protection, the rights and assistance that Afghan refugees receive and are entitled to, 84 even though officially no rights other than protection from refoulement are attached to the status of being a PoR cardholder 85. (For more detailed information regarding this subject, please see section 2.1.1 PoR cardholders.) (...) Regarding the legal situation of Afghans arriving in Pakistan after August 2021, refugee rights advocates reported in November 2021 that the lack of policies for new arrivals made it difficult for aid organisations to assist them. As a result, many new arriving Afghans had to rely on informal networks and try to keep a low profile for fear of being stopped by Pakistani authorities. (...) In 2021, sources indicated that police harassment of Afghan refugees remained an issue. 239 An August 2021 study by Mielke and her co-authors, based on 62 semi-structured qualitative interviews and quantitative data from 299 surveyed participants obtained between December 2019 and March 2021, stated that police harassment of Afghans in Pakistan appeared to be pervasive and included extortion, corruption, and violence. In addition, study participants reported experiencing unannounced home and business searches, verbal abuse, and the prevalent notion that ‘the police or security authorities can penetrate your space anytime’.”* De verzoekers besluiten dat de verweerder zonder enige grond en tegen de informatie van het administratief dossier in stelt dat Afghanistan veilig is voor hen, zodat de (materiële) motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden.

De Raad stelt vast dat in de eerste en de tweede bestreden beslissingen als volgt wordt gemotiveerd omtrent het verblijf van de eerste en tweede verzoekers in Pakistan:

“Betrokkene bevindt zich in Pakistan, in een redelijk veilige omgeving, het feit dat het gezin het economisch moeilijk zou hebben wijst eerder op economische reismotieven en niet zozeer op een dringende prangende humanitaire situatie op basis waarvan een humanitair visum kan worden toegestaan. Zonder noodzakelijke duidelijke elementen die duiden op een prangende humanitaire situatie, een zekere materiele of financiële afhankelijkheid (er werden geen bewijzen van financiële steun vanwege de zoon voorgelegd) en op een familiaal isolement zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden, gelet dat gezinshereniging van een Niet Europese ouder met een Niet Europees meerderjarig kind niet voorzien werd in de Belgische vreemdelingenwet, humanitaire visumaanvragen worden bijgevolg streng beoordeeld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt.”

De derde en vierde bestreden beslissingen bevatten hieromtrent de volgende motieven:

“Betrokkene bevindt zich in Pakistan, in een redelijk veilige omgeving, het feit dat het gezin het economisch moeilijk zou hebben wijst eerder op economische reismotieven en niet zozeer op een dringende prangende humanitaire situatie op basis waarvan een humanitair visum kan worden toegestaan, en eveneens desondanks het feit dat het verblijf in Pakistan extra kosten met zich meeneemt, het feit dat het verblijf in Pakistan precair zou zijn, etc. Zonder noodzakelijke duidelijke elementen die duiden op een prangende humanitaire situatie, een zekere materiele of financiële afhankelijkheid (er werden geen bewijzen van financiële steun vanwege de broer voorgelegd) en op een familiaal isolement zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden, gelet dat gezinshereniging van een Niet Europese zus met een Niet Europees meerderjarige broer niet voorzien werd in de Belgische vreemdelingenwet, humanitaire visumaanvragen worden bijgevolg streng beoordeeld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt.”

De vaststelling dat de verzoekers zich in Pakistan in een “redelijk veilige omgeving” bevinden, heeft blijkens het geheel van de geboden motieven voor elk van de bestreden beslissingen mede de doorslag gegeven in het besluit van de verweerder om hen geen visum lang verblijf om humanitaire redenen toe te staan. Het is immers op deze basis dat de verweerder oordeelt dat de verzoekers niet zozeer in een dringende prangende humanitaire situatie bevinden maar dat het eerder om economische reismotieven lijkt te gaan, en bovendien geeft de verweerder verderop in elk van de bestreden beslissingen ook uitdrukkelijk aan dat de visumweigering niet in strijd lijkt met artikel 3 van het EVRM nu de verzoekers zich schijnbaar in een veilige omgeving bevinden.

Samen met de verzoekers stelt de Raad vast dat de verweerder nergens toelicht waaruit zou kunnen blijken dat Pakistan voor hen een veilige omgeving is. Nochtans hadden de verzoekers blijkens de stukken van het administratief dossier wel degelijk gewezen op hun preciaire verblijfssituatie in Pakistan. Met name blijkt uit de ‘synthesenota visa’ dat de eerste verzoeker op 4 mei 2023 aan de verweerder een schrijven heeft gericht met verdere toelichtingen omtrent de vier lopende visumaanvragen van zijn gezin. Dit mailbericht bevindt zich tevens in het administratief dossier, alsook blijkt dit bericht te zijn doorgestuurd aan de bevoegde dienst binnen de Dienst Vreemdelingenzaken. De synthesenota bevat hieromtrent de volgende informatie:

“(…)

- Situatie in Afghanistan is slecht, in het bijzonder voor meisjes en vrouwen

- Familie en ikzelf hadden geluk te kunnen ontsnappen naar Pakistan

(…)

- Vraag om spoedige beslissing gelet het gezin momenteel geen enkele inkomsten heeft en in zeer moeilijke omstandigheden in Pakistan dient te (over)leven

+ persartikel dd 08/06/2023 betreft onveilige situatie in Pansjhir, vermelding grootschalige arrestaties / opsluitingen

+ persartikel ‘Pakistan Today’ dd 07/06/2023 betreft arrestatie 250 Afghanen in Islamabad Pakistan.

+ persartikel ‘Pakistan Today’ dd 08/06/2023 betreft arrestatie 200 Afghanen in Islamabad Pakistan.

+ persartikel ‘Pakistan Today’ dd 08/06/2023 betreft arrestatie Afghanen in Islamabad Pakistan

(…)”

Hieruit blijkt dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen op 13 juli 2023 wel degelijk op de hoogte was van arrestaties van Afghanen in Islamabad, Pakistan. Ook verwijst de verweerder zelf en op eigen initiatief naar het in januari 2023 uitgebrachte rapport van EUAA ‘Country Guidance: Afghanistan’ om aan te geven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd nu er een significante daling is van het willekeurig geweld. Op pagina 104 van dit rapport, waarnaar de verzoekers in voetnoot 9 uitdrukkelijk verwijzen, wordt het volgende gemeld: *“(…) IOM noted that 2021 was a record year for forced returns, with close to 800 000 Afghans being forcibly returned from neighbouring Iran and Pakistan. (...) As of January 2022, there were approximately 3 million Afghans living in Pakistan, around 1.4 million of them are Proof of Registration (PoR) cardholders, approximately 840 000 hold an Afghan Citizen Card (ACC), and an estimated 775 000 are undocumented. While PoR and ACC cardholders are offered limited*

protection, mainly from refoulement, undocumented Afghans are exposed to arrest, detention and deportation. As a result, many new arriving Afghans had to rely on informal networks and try to keep a low profile for fear of being stopped by Pakistani authorities [Pakistan – Situation of Afghan refugees 2022, 1.2.2, p. 22].” [vrije vertaling: IOM meldde dat 2021 een recordjaar was voor de gedwongen terugkeer, met om en bij de 800.000 Afghanen die gedwongen werden gerepatriëerd vanuit de buurlanden Iran en Pakistan. In januari 2022 leefden ongeveer drie miljoen Afghanen in Pakistan, 1.4 miljoen van hen waren houder van een PoR-kaart, ongeveer 840.000 hadden een Afghan Citizen Card en ongeveer 775.000 hadden geen documenten. Waar de houders van een PoR en ACC kaart een gelimiteerde bescherming kregen (vooral tegen refoulement), zijn ongedocumenteerde Afghanen onderhevig aan detentie en deportatie. Dit heeft tot gevolg dat vele van de pas in Afghanistan aangekomen Afghanen afhankelijk zijn van informele netwerken en dat zij er zich low profile trachten te houden uit vrees om door de Afghaanse autoriteiten te worden gestopt].

Zoals de verzoekers pertinent opmerken, verwijst de verweerder aldus zelf naar een rapport van EUAA waarin wordt gemeld dat in 2021 alleen al ongeveer 800.000 Afghanen gedwongen werden gerepatriëerd vanuit Pakistan en Iran, en wordt in datzelfde rapport ook uitdrukkelijk verwezen naar het eerder door EUAA uitgebrachte rapport *‘Pakistan – Situation of Afghan refugees’* van mei 2022 waarin de precare situatie van vele Afghaanse vluchtelingen in Pakistan nader wordt toegelicht. Daar waar de verweerder blijkens de stukken van het administratief dossier bij het nemen van de voorliggende beslissingen op de hoogte was van recente persartikels die berichten over vele honderdduizenden Afghanen die in Islamabad, Pakistan, worden gearresteerd, en waar de verweerder zelf en uit eigen initiatief bij de beoordeling van de vier visumaanvragen verwijst naar het EUAA-rapport *‘Country Guidance: Afghanistan’* waarin de precare situatie van Afghanen in Pakistan wordt gemeld en waarin hieromtrent wordt verwezen naar het meer gedetailleerde rapport *‘Pakistan – Situation of Afghan refugees’* van mei 2022, getuigen de motieven van de bestreden beslissingen inderdaad niet van de vereiste zorgvuldigheid bij de besluitvorming inzake de weigering van de visumaanvragen van de verzoekers. De verweerder poneert louter, zonder enige analyse van de informatie waarover hij beschikte, dat de verzoekers zich in Pakistan in een redelijk veilige omgeving bevinden. De verweerder neemt voorts de hem voorliggende gegevens al te beperkend in rekening en miskent deze gegevens door vervolgens te oordelen dat de economische moeilijkheden van het gezin *“eerder wijzen op economische reismotieven en niet zozeer op een dringende prangende humanitaire situatie op basis waarvan een humanitair visum kan worden toegestaan”*. Uit dit alles blijkt dat de verweerder het in het kader van de visumaanvragen naar voor gebrachte element van de moeilijke situatie waarin de verzoekers zich in Pakistan bevinden ten onrechte reduceert tot eerder economische reismotieven, en dat de verweerder slechts vaagweg stelt dat de verzoekers in een redelijk veilig gebied verblijven, zonder hierbij echter een verder onderzoek te voeren naar de informatie waarover hij beschikte omtrent de precare situatie van Afghanen in Pakistan.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissingen behept zijn met een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verweerder heeft geen nota met opmerkingen neergelegd en heeft ook ter terechtzitting geen enkel verweermiddel naar voor gebracht.

Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te vernietigen. Een verder onderzoek naar de overige grieven is hiertoe niet vereist.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juli 2023 tot weigering van de afgifte van een visum (vier beslissingen) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE